УДК 616.831-009.11
Бурлюк Д.С.
Сумський державний університет,
м. Суми, Україна

РЕАБІЛІТАЦІЯ ХВОРИХ ДИТЯЧИМ ЦЕРЕБРАЛЬНИМ ПАРАЛІЧЕМ ЗІ СПАСТИЧНОЮ ДИПЛЕГІЄЮ

Вступ. На сьогодні проблема дітей-інвалідів в Україні набуває особливого значення у зв'язку з постійним зростанням їхнього відсотку в структурі дитячого населення. Загальна чисельність дітей-інвалідів щорічно збільшується на 0,5 %. Дитячий церебральний параліч (ДЦП) є однією з найбільш частих причин дитячої інвалідності. Поширеність ДЦП становить від 1,5 до 3-5 % (в Україні – 2,5 %). Найбільш частими є спастичні варіанти захворювання, які спостерігаються у 70–85 % дітей: спастична диплегія (36,6 %), спастичний геміпарез (29,6 %), подвійна геміплегія (18,3 %)

Головним питанням соціальної політики України стоїть створення для дітей з обмеженнями в рухах усіх необхідних умов з фізичної, медичної, психологічної та соціальної реабілітації. Для формування гармонійного життя дитини, потрібна взаємодія зі світом, а для цього потрібно пересуватись. Тому, формування навику ходьби має значення для визначення інвалідності та інтеграції дитини в суспільстві. Однією з причин, що гальмують розвиток навички ходьби, є група синдромів, що виникають в результаті ураження головного мозку на ранніх етапах онтогенезу і об'єднані одним терміном – «дитячий церебральний параліч». Це захворювання проявляється різними психомоторними порушеннями, при провідному руховому дефекті.

Таким чином, визначається потреба в науковому обґрунтуванні організаційно-педагогічних умов та апробації

багатьох інших проблем індивідуального навчання дітей з порушеннями опорно-рухового апарату в умовах сім'ї. Це і зумовило вибір теми нашого дисертаційного дослідження, присвяченого визначенню організаційно-педагогічних умов та пошуку ефективних засобів корекційного навчання цих дітей в умовах сім'ї.

В останнє десятиріччя особливо активізувався пошук ефективних методів лікування тих чи інших проявів ДЦП в Україні та країнах пострадянського простору (В. І. Козявкін, В. Ю. Мартинюк та ін.). В медичній науці на даний час розроблено різні методи і системи лікування дитячого церебрального паралічу, які мають позитивний ефект в подоланні цієї важкої недуги. Удосконалення організації та змісту спеціальної освіти, своєчасної комплексної допомоги дітям з різними порушеннями психофізичного розвитку, в тому числі й з порушеннями опорно-рухового апарату, мають першочергове значення для ефективності їхньої підготовки до школи, своєчасного лікування, корекційного навчання в школі, інтеграції в суспільство. Увага зверталася переважно на необхідність здійсненняіндивідуального підходу в процесі їхнього навчання та його реалізацію на окремих корекційних заняттях.

Спастична диплегія – найбільш поширена форма ДЦП, відома під назвою хвороби чи синдрому Літтля. При цій формі в значній мірі уражені ноги, однак дитина може навчитися частково обслуговувати себе. Також у дітей спостерігається затримка психічного розвитку, 30-35% дітей страждають розумовою відсталістю. У 70% – спостерігаються мовленнєві розлади у формі дизартрії. Основу клінічної картини при спастичній диплегії становлять рухові розлади – паралічі, мимовільні рухи, недостатність координації рухів, спричинені недорозвиненням чи ушкодженням ЦНС. Вчені зійшлися на тому, що провідними критеріями оцінювання стану пацієнтів із спастичною диплегією є стан рухових, інтелектуальних і мовних функцій.

Висновки. Підсумовуючи вище наведене, можна стверджувати, що термін «дитячий церебральний параліч» використовується для характеристики групи хронічних станів, при яких уражена рухова і м'язова активність із порушенням координації рухів. Він об'єднує ряд синдромів, що виникають у зв'язку з пошкодженням мозку на ранніх етапах онтогенезу. Саме тому, дослідження проблеми формування навичок ходьби у дітей з різними формами дитячого церебрального паралічу має важливе значення для теорії і практики. Розробка і впровадження нових ефективних засобів, методів і форм реабілітації допоможе прискорити формування навичок самостійної ходи.